

frelse Menneskeliv fra øiensynlig Fare. Dette er Kvintessentsen i denne Lov. At denne Lønte ved at føres ud i Livet kan komme til at gaa i Følge med forskjellige Forholdsregler, der kunne vække Øngstelse og Betyrning i en eller anden Retning, er givet; men selve Lønten er af den Bestaffenhed, at jeg hartad maa smile ved at høre den blive gjort til Gjenstand for en Appel som den fremkomne til Regjeringen og den danske Rigsdag. Som et Sidestykke til denne Appel staar den Skilbring, som vi fik af det ærede Medlem for Kjøbenhavn (Harald Hansen) af, hvorledes Lovforslaget er kommet frem. Det var Frugten af en mægtig Agitation i England, hvis Bølgegang var gaaet over til Danmark og havde fremfaldt denne Brænding af et saa ubegrændet Omfang. Det er mine egne Ord, men de gjengive det ærede Medlems Lønte. Alle slige Ytringer vidne kun om, at Sagen sætter Lidenskaber i Bevægelse i forskjellige Retninger. Nogle Folk ere lidenskabelige for at frelse Menneskeliv, Andre ere lidenskabelige for at frelse den ulykkelige danske Koffardimarine, som skal blive ødelagt, hvis man vil føre Lidsyn med usødygtige Skibe. Naar man tager Sagen lidt ædruelig, saa dreier den sig jo om, hvorvidt man skal søge Sikkring paa et Omraade, der fortjener Kontrol lige saavel som mangt et andet, det tror jeg Alle ville indrømme. Vi kontrolere, at vore Gulve hvile paa tilstrækkelig stærke Loftsbjælker, Politiet straffer Folk, naar en Urtepotte falder ud af Binduet, vi kontrolere Dampmaskinens Brug, endog paa Landjorden, vi kontrolere Fabrikarbeideres Anvendelse i Fabrikkerne, kort sagt, der er snart ikke et Omraade, hvor ikke Lovgivningsmagten paa en eller anden Maade søger at værne om Menneskeliv. Kun paa Søen maa man ikke kontrolere: „Matrosen er nu engang dømt til at drukne.“ — Men for at komme til de Argumenter, der naanlig ere blevene gjorte gjældende af det ærede Medlem for Kjøbenhavn (Harald Hansen), idet det ærede Medlem for 9de Kredts (Brasch) kun rettede en Appel til os, saa er jo, som allerede igaar ansøgt, et af Momenterne i Modstanden imod Loven, at man finder den ubetimelig. Ubetimelighedshensynet var, som jeg ogsaa gjorde gjældende igaar, bygget paa to Betragtninger, dels at vi ikke skulde vedtage Loven, før en lignende Lov var vedtagen af Nabomagterne, og dels at vi ikke skulde vedtage den, før vi fik en Lov om Undersøgelse af Søulykker. Hvad Konkurrencen med Nabomagterne angaar, er der ikke fremsøgt noget Nyt af det ærede Medlem. Han har ifkun modificeret det Billede, som det ærede Medlem for Frederiksberg (Schlegel) gav os igaar, da han talte om, hvorledes Skibe vilde føle sig fristede til at proviantere i Malmø, idet det ærede Medlem for Kjøbenhavn (Harald Hansen) idag har vilst hen til, hvorledes Skibe under Tryk af Loven vilde føle sig fristede til ikke at reparere her og derfor vilde

søge Skjul i svenske Havne. Men naar det ærede Medlem mener, at der er Skibe saa skrøbelige, at de ikke ville komme til Kjøbenhavns Havn, saa maa han altfaa ogsaa mene, at der overhovedet findes skrøbelige Skibe, usødygtige Skibe, som gaa til søs. Naar et Skib ikke tør komme til Kjøbenhavn, fordi det er i den Tilstand, at dets Benyttelse kan medføre øiensynlig Fare for Menneskeliv, og det saaledes vilde komme ind under denne Lov, og Skibet derfor gaar til Sverrig, saa opnaa vi vel ikke ved Loven i det foreliggende Tilfælde at frelse Menneskeliv; men vi opnaa noget andet, nemlig at vi vort Bedømmende forhindre usødygtige Skibe fra at gaa ud fra vore Havne. Om vi derved drive nogle flere eller færre Folk over i fremmed Fart, det har ikke stort at sige, det er Noget, som mest afhænger af Konjunkturerne paa Fragtmarkedet med Hensyn til Folk. Det er jo en bekendt Sag, at et overordentligt stor Antal danske Folk fare i fremmede Koffardimarinere, og at de meget ofte søge tilbage til Danmark. Andre se vi aldrig, men er der Noget for vore Søfolk at gjøre herhjemme, saa komme de hertil. Det er imidlertid ikke saa meget disse Betragtninger, der have bevæget mig til at bede om Ordet, som det ærede Medlems Slutningsbemærkning, som han satte i Forbindelse med det Ønske, om vi snart maatte faae Loven om Undersøgelse af Søulykker. Denne Bemærkning blev fremsat paa en saadan Maade, at jeg ikke kan negte, at den gjorde et eiendommeligt Indtryk paa mig. Jeg forstod den — og har jeg misforstaaet den, skal det være mig overordentlig hjært, — som om den var et lidt tilbøkket Ønske om, at det foreliggende Lovforslag maatte blive begravet i et Udvalg. Der er jo en Fremgangsmaade, som vi her i Rigsdagen kalde at begrave, men en saadan Sigbegængelse foretages, tror jeg, i Reglen kun under ganske særlige Forhold. Jeg vil, uden dog at bruge saa stærke Udtryk som det ærede 5te Medlem for 9de Kredts (Brasch), udtale, at jeg haaber, at hverken den danske Rigsdag eller Regjeringen vil være med til at begrave et Lovforslag, hvis Maal er at værne om, at Matrosen ikke farer til søs med et Skib, hvor der er øiensynlig Fare for hans Liv.

Harald Hansen: Jeg vilde have ønsket, at det ærede Medlem istedfor at gjentage, hvad jeg før gjorde opmærksom paa, at jeg ansaa for det egentlige Motiv til Lovens Fremkomst, nemlig den Bevægelse, som fra England har forplantet sig herover til os, vilde have anført et virkeligt Motiv til, at den fremkommer nu; thi det er det, som jeg fremdeles faaner. Jeg har ikke hørt noget Saadant af det ærede Medlem eller set det i Kommissionens Betænkning, ialtsald ere Motiverne der saa svage, at jeg mener, at de ikke paa nogen Maade kunne siges at være tilstrækkelige. Det ærede Medlem mener, at jeg har an-